

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobců: a) T. T.
b) nezl. D. I.
c) M. I.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. července 2019, č. j. OAM-1064/ZA-ZA11-ZA20-2018 a č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-ZA20-2018,

takto:

- I. Ke společnému projednání se spojují věci vedené u nadepsaného soudu pod sp. zn. 30 Az 14/2019 a 30 Az 15/2019 s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 30 Az 14/2019.
- II. Žaloby se zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označenými rozhodnutími žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žalob

2. Tato rozhodnutí napadli žalobci a) a c) [rovněž jménem svého nezl. dítěte – žalobce b)] v celém rozsahu včas podanými žalobami, téměř totožného obsahu. V obou žalobách bylo namítáno, že žalovaný porušil v řízení o udělení mezinárodní ochrany následující ustanovení:

§ 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy;

§ 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu v souvislosti s:

§ 12 zákona o azylu; § 14 zákona o azylu a § 14a zákona o azylu;

§ 23c zákona o azylu;

§ 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, jelikož správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, napadená rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nepřesvědčivá;

§ 50 a odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo;

§ 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci;

§ 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadených rozhodnutí nebylo žalovaným dostatečně uvedeno, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.

3. Žalobci jsou toho názoru, že v jejich případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 až 14a zákona o azylu, které pravdivě vypověděli a podpořili listinnými důkazy. Nesouhlasí zejména se závěrem žalovaného, že jim v Gruzii nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle § 12 a 14a zákona o azylu. Žalovaný měl nedostatečně zjistit skutkový stav věci, z čehož následně nesprávně vyvodil neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Odchýlil se rovněž od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy.
4. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobci a) a c) podána zejména kvůli jejich příslušnosti k etnicko-náboženské komunitě Jezídů. Zároveň shodně podotkli, že se hlásí ke Svědkům Jehovovým. Oba popsali, že byli terčem výhrůžek muže zájímavého se o jejich dceru. Ten se jí dvořil a dokonce ji měl znásilnit. Žalobce c) se snažil tuto situaci řešit přímo s útočníkem, ale marně, dočkal se pouze fyzického napadení a výhrůžek. Žalobce c) volal policii, ale ta na pomoc nepřijela. Oficiální trestní oznámení nepodali, jelikož jim bylo mužem řečeno, že pokud to udělají, zabije jejich syna. Útočník spolu s jeho přáteli se měli zajímat o to, kde se žalobci nacházejí, přičemž měli kontaktovat švagra žalobce c) – bratra žalobkyně a), ten následně za nejasných okolností zemřel. Žalobci a) a c) poté poukázali na svůj zdravotní stav, přičemž žalobce c) trpí na bolesti nohou a hlavy, žalobkyně a) má psychiatrické problémy a ve Spolkové republice Německo (dále jen „Německo“) byla hospitalizována v psychiatrické klinice. Žalobci mají shodně za to, že jim náleží zejména ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2

zákonu o azylu.

5. Žalovaný dle jejich názoru neměl unést svou část důkazního břemene, jelikož i přes to, že poskytl pravdivou a konzistentní výpověď v průběhu správního řízení, neshromáždil žádné objektivní informace takovým způsobem, aby vyvrátil jejich tvrzení. Otázkou využití vnitřní ochrany v zemi původu žalobců se zabýval zcela nedostatečně, jelikož měl pouze konstatovat, že: „*prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi*“. S těmito závěry žalobci nesouhlasí a konstatovali, že žalovaný zjistil v tomto ohledu nedostatečně skutkový stav, přičemž mají za to, že orgány v zemi původu jim nejsou schopny zajistit ochranu před agresí ze strany zmíněných osob. Odkázali v tomto směru i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovodili závěr že: „*mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou*.“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, či obdobně rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006). Pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci tak nestačí, aby žalovaný své závěry opíral pouze o systém poskytování ochrany v dané zemi. Stěžejní je posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zejména, zda konkrétní žadatel mohl spoléhat na to, že mu bude ochrana skutečně poskytnuta.
6. Ve vztahu k udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu pak nelze dovozovat, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší, než pravděpodobnost, že nenastane. Přiměřená pravděpodobnost je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).
7. Povinností žadatele o mezinárodní ochranu není prokázat své pronásledování jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí. Žalobci jsou toho názoru, že jejich výpověď byla konzistentní a žalovaný nijak nezohlednil příběh jejich dcery, pouze uvedl, že pokud ta se vrátila do země původu, nehrozí ani jim nebezpečí ve smyslu zákona o azylu. Doplnili, že jejich dcera měla určité psychické problémy, které zřejmě ovlivnily její úsudek vrátit se do vlasti. Nelze proto po žalobcích požadovat, aby jednali stejně.
8. Zcela zásadním pochybením shledali žalobci fakt, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s tvrzeními vztahujícími se k jejich jezidské národnosti. Zopakovali, že mají odůvodněnou obavu z pronásledování na základě své etnické příslušnosti. Obdobné závěry ohledně nedostatečného posouzení jejich výpovědí lze učinit i ve vztahu k tvrzení o jejich náboženském vyznání (Svědci Jehovovi). Žalovaný těmito informacím nevěnoval žádnou pozornost, ale žalobcům je známo, že vůči těmto osobám byly zaznamenány útoky.
9. Žalobci a) i c) dále argumentovali svým zdravotním stavem. Mají za to, že jim svědčí udělení tzv. humanitárního azylu. Žalovaný rezignoval na opatření překlady lékařských zpráv z Francouzské republiky (dále jen „Francie“), kterými žalobce c) prokazoval následky útoků zmíněného muže. Pokud tyto podklady shledal žalovaný za nevěrohodné, měl přesto vycházet z posudků nezávislých lékařů a v souladu se zásadou „*v pochybnostech ve prospěch žadatele*“ posoudit tvrzení jako pravdivá. Žalobkyně a) dále popsala, že má sebevražedné sklony a bere léky. Žalovaný neshromáždil žádné informace

ze země původu, které by informovaly o dostupnosti psychiatrické lékařské péče. Žalobkyně a) také dodala, že v Gruzii již nemají zajištěno bydlení a možnost podpory ze strany jejich dalších rodinných příslušníků je pouze nepodloženou domněnkou správního orgánu. Je toho názoru, že měla být klasifikována jako zranitelná osoba ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a měla by jí být dle ustanovení § 10 odst. 4 poskytnuta podpora k uplatňování jejich práv. Žalovaný neodůvodnil, proč jí tuto podporu neposkytl.

10. Žalobci s ohledem na výše uvedené navrhli, aby nadepsaný soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

11. Rovněž vyjádření žalovaného k oběma žalobám byla v zásadních bodech obsahově shodná a to zejména proto, že všichni žalobci spojují svůj azylový příběh převážně s osudem dcery žalobců a) a c) – která měla být napadána svým bývalým přítelem pro svůj jezidský původ. Žalovaný v hlavních bodech shrnul situaci v zemi původu žalobců tak, jak ji popsali.
12. Dále popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle svého přesvědčení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobci v průběhu správního řízení sdělili, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a konstatoval, že se předmětnými žádostmi žalobců zabýval ve všech souvislostech. Má za to, že na základě jím dostatečně zjištěného skutkového stavu mohl adekvátně rozhodnout, přičemž námitky uplatněné v žalobě jako důvodné neshledal.
13. Doplnil, že dcera žalobců se i přes problémy, které žalobci tvrdili, dobrovolně navrátila do země původu, tedy ani v případě žalobců nelze naznat, že ti by zde čelili nějakým problémům. Ti navíc nikdy neměli problémy se státními orgány, policií a nelze mít proto za to, že splňují podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. K osobě žalobkyně a) žalovaný dále podotkl, že jí popisované problémy se sousedy nikdy nevyústily v nějaký konflikt. Její syn čelil šikaně, přesto se nikdy neobrátila ani na ředitelství školy a ani na jiné orgány ochrany. Gruzie je zemí, která zaručuje stejné postavení všem, viz informace MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/2017-LPTP Gruzie. Žalovaný také neshledal žádnou souvislost mezi úmrtím bratra žalobkyně a) a předmětným posouzením žádostí o udělení mezinárodní ochrany žalobců. Klíčovým přitom shledal zejména to, že žalobci nevyhledali žádnou pomoc [a to ani po napadení žalobce c)]. V tomto směru upozornil na podklady založené ve správním spisu, z nichž se podává, že v Gruzii je možné se obrátit na policii, která poskytuje standardní ochranu.
14. Žalobní body jsou dle jeho názoru formulovány v obecné rovině. Žalovaný konstatoval, že v průběhu posuzování každé individuální žádosti o mezinárodní ochranu vychází předně ze samotných sdělení žadatele. Není proto jeho povinností, aby zkoumal i další důvody, pro něž by mohla být mezinárodní ochrana udělena. Má za to, že zjistil skutečný stav věci, žalobcům poskytl dostatečný prostor pro to, aby se k předmětné věci vyjádřili a své závěry opřel o relevantní podklady s informacemi o zemi jejich původu.
15. K otázce možného udělení tzv. humanitárního azylu se vyjádřil následovně. Opatřil si lékařskou zprávu žalobkyně a), týkající se zejména jejích psychických problémů a zajistil

si podklady pro to, aby mohl zhodnotit dostupnou péči v Gruzii. Vyhodnotil, že v případě Gruzie lze postavit najisto, že stát prostřednictvím veřejného pojištění poskytuje zdravotní péči, která je dostupná všem občanům.

16. V závěru vyjádření žalovaný konstatoval, že o mezinárodní ochranu je třeba si požádat bezprostředně po vstupu na území. Žadatelé si nemohou vybírat, kde o ochranu požádají, ale měla by to být nejbližší bezpečná země. Žalobci v průběhu správního řízení navíc nesdělili žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní. Žalovaný neshledal na základě takto zjištěného skutkového stavu možnost pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany a nemá za to, že by vycestování žalobců do země původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
17. Konečně uzavřel, že se v odůvodnění napadených rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobci a to ve vztahu k neudělení všech forem mezinárodní ochrany. Je toho názoru, že podanými žalobami nebyla zpochybněna napadená rozhodnutí a navrhl zamítnutí žalob pro jejich nedůvodnost.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem. Krajský soud výrokem I. rozhodl o spojení věcí vedených nadepsaným soudem pod sp. zn. 30 Az 14/2019 a 30 Az 15/2019 ohledně všech žalobců ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30 Az 14/2019. Pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 39 odst. 1 s. ř. s. Obsahy žalob byly totiž ve své podstatě shodné, žaloby spolu skutkově souvisí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobci a) i c) dovozovali důvody pro udělení mezinárodní ochrany od důvodů jim společných, tj. obavy z návratu do země původu a jejich možného pronásledování pramenícího z jejich ježidské národnosti.
19. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 citovaného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že všichni žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 11. 12. 2018. Dne 14. 12. 2018 a 19. 12. 2018 s nimi byl proveden pohovor za účasti tlumočnice do ruského jazyka. Krajský soud dodává, že všechny výpovědi žalobců, které byly provedeny v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany, představují několik stran protokolů. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby je opisoval v úplnosti. V podrobnostech tak odkazuje právě na obsah protokolů o výpovědi žalobců. Obsah pohovorů se žalobci a) a c) je dále podrobně popsán i v odůvodnění napadených rozhodnutí, krajský soud proto upozorňuje i na ně.
21. Pouze ve stručnosti nadepsaný soud shrnuje, že žalobci jsou jezidské národnosti, vyznávají křesťanství a od roku 2016 začali ve Francii navštěvovat shromáždění Svědků Jehovových. Nikdy nebyli a ani v současnosti nejsou politicky aktivní, nikdy nebyli členem žádné politické strany a jiné organizace. Posledním místem jejich bydliště bylo město Tbilisi. Z Gruzie odcestovali do Maďarské republiky a do Francie. Tam pobývali od roku 2016 do roku 2018. Poté měli být transferováni do České republiky, kam nechtěli, a proto se rozhodli odjet do Německa. Z této země však byli v rámci dublinského řízení transferováni dne 11. 12. 2018 do České republiky. V minulosti disponovali českým turistickým vízem (2016) a o mezinárodní ochranu žádali ve Francii a v Německu. Žalobci shodně vypověděli, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jejich jezidský původ. Žalobce c) měl být z tohoto důvodu napaden a dcera žalobců měla být pro jezidský původ v Gruzii znásilněna bývalým přítelem. Žalobkyně a) má strach, aby z tohoto důvodu nebyl ohrožen i jejich syn.
22. Žalobkyně a) popsala vztah její dcery s předmětným mužem a incident, který měl se žalobcem c). Doplnila, že sama muže viděla asi dvakrát v životě, poté, co od něj dcera odešla, muž ji hledal, vtrhl k nim do domu a dožadoval se informace, kde dcera je. Dotyčný začal následně bít žalobce c). Tento incident se měl stát v roce 2014 nebo v roce 2015. Muž do domácnosti žalobců přišel ještě jednou, ale žalobkyně a) mu pohrozila policií a poté se již neukázal. Vyhrožoval telefonicky, že něco provede jejich synovi. Bylo to proto, že jejich dcera s tímto mužem nechťela již dále žít, chtěl se jí pomstít. Na policii se neobrátili, jelikož měli za to, že kdyby se to muž dozvěděl, skutečně by něco jejich synovi provedl. Přesídlení rovněž neshledali jako účinné, neboť si myslí, že by si je dotčená osoba našla. Žalobkyně a) dále sdělila, že neměla dobré vztahy se sousedy, ti se s ní nechťeli kamarádit. Syn čelil ve škole šikaně, spolužáci se s ním nechťeli přátelit kvůli tomu, že je Jezíd. Tuto šikanu řešila žalobkyně a) pouze s maminkami dotčených spolužáků. Česká víza vyřizovali přes nějakého člověka, který jim slíbil schengenská víza s tím, že pak mohou kamkoliv. Bylo to v roce 2016. Žalobkyně a) následně dodala, že stejný člověk, který jim měl vyhrožovat, mohl zabít jejího bratra, jelikož se ho ptal na to, kde se nacházejí. Poté byl její bratr zabit z neznámých důvodů.
23. Stran zdravotního stavu žalobkyně a) poukázala zejména na svoje psychické problémy, třesou se jí ruce a manžel jí musí pomáhat s jídlem. Žalobce c) sdělil, že ho bolí hlava a břicho, byl na operaci s kyčlemi. V České republice nebere žádné léky.
24. Součástí správního spisu jsou dále žalovaným obstarané informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z: materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, duben 2019, informace MZV ČR, č. j. 123496/2017-LPTP Gruzie ze dne 2. 1. 2018 a Informace Švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM): Zaměřeno na Gruzii – Reforma zdravotnictví: Státní zdravotnické programy a zdravotní pojištění ze dne 21. 3. 2018. Žalobcům byla dána

možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu). Žalobkyně a) doložila úmrtní list jejího bratra. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který ve výše zmíněných skutečnostech nikterak nerozpovídá ani žalobci v žalobách, poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.

25. Především, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
27. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Z obsahu žalobou napadených rozhodnutí i z připojených správních spisů v daném případě vyplynulo a bylo několikrát zopakováno, že žalobci jako zásadní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedli obavu z návratu do země původu a jejich možného pronásledování pramenícího z jejich jezdské národnosti.
29. S ohledem na důvody, pro které žalobci požádali o udělení mezinárodní ochrany, lze mít za to, že v daném případě nelze udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Krajský soud upozorňuje, že ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak z toho důvodu, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Práva, která jsou tak § 12 písm. a) zákona o azylu chráněna jsou politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod. V průběhu správního řízení nebylo žalobci uváděno nic, co by svědčilo o tom, že ve své vlasti vyvíjeli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni (ve smyslu uplatňování svých politických názorů). Žalobci sami konstatovali, a to hned několikrát, že nejsou nijak politicky aktivní, v politice se nikdy neangažovali. Nebyli nikdy vězněni z politických důvodů a ani proto, že by zastávali určité politické názory. Na základě takto zjištěného skutkového stavu lze mít za to, že žádnému z žalobců nehrozí újma ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

30. V tomto ohledu souhlasí krajský soud s názorem žalovaného, který neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobcům ve smyslu ustanovení § 12 a) zákona o azylu.
31. Krajský soud upozorňuje, že ve světle shora objasněného skutkového stavu nelze dospět ani k závěru, že by byli žalobci pronásledováni ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona. Jádrem žalobní argumentace žalobců byla obava z možného pronásledování bývalým partnerem jejich dcery, jelikož ten měl projevit určitou agresivitu poté, co zjistil, že je jezídka.
32. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
33. Ohledně definice pojmu *„pronásledování“* odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být
- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).
2. Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:
- a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;
 - b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;
 - c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;
 - d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;

- e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2;
- f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
34. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem, který zastává názor, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznačená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
35. Zejména žalobce c) upozorňoval na útok bývalého přítele jeho dcery, který ji měl hledat u žalobců doma a poté, co ji zde nenalezl, zaútočil na něj. Hlavním motivem k odjezdu z vlasti byla tak obava z možného pronásledování právě tímto mužem. Žalobkyně a) podotkla, že poté, co mu pohrozila, že se obrátí na policii, ten již nepřišel, ovšem vyhrožoval jim telefonicky.
36. Na úvod je třeba konstatovat, že: „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004).
37. Soud dále konstatuje, že žalobci se o jakoukoliv záštitu státních orgánů či policie nepokusili – nepodali žádné trestní oznámení, neupozornili na svou situaci. Žili navíc od předmětného incidentu ještě několik let ve vlasti, aniž by se museli skrývat a čelit nějaké další agresivitě. Takto podaná argumentace žalobců tak nemůže obstát. Přehlédnout pak ve vazbě na danou věc nelze ani závěry Nejvyššího správního soudu, které jasně deklarují, jak hodnotit skutečnosti, na něž poukazoval žalobce c), kdy např. v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47 uvedl následující – „*tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení "pronásledování", a tedy ani azylový důvod.*“
38. Na základě takto předestřených souvislostí je krajský soud přesvědčen, že žalobci nesplňují podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu, a to ani ve smyslu písm. b), neboť z protokolů o pohovoru vyplývá, že se žádnou adekvátní pomoc u příslušných orgánů nepokusili vyhledat (telefonát na policejní stanici nelze považovat za odpovídající způsob jednání vzhledem k problémům, které předestřeli). Proto jim ani policejní složky nemohly poskytnout účinnou ochranu. O jejich problémech totiž nebyly adekvátním způsobem informovány. Rozhodně tedy nelze z ničeho dovozovat, že by policie či jiné kompetentní orgány ústrky nebo ohrožení žalobců podporovaly, organizovaly nebo záměrně trpěly. Krajský soud shrnuje, že judikované závěry jasně předpokládají to, že

dotyčný se obrátí s žádostí o pomoc na orgány státu země původu, případně doloží, z jakého jasného důvodu tak nebylo možné učinit.

39. Ve světle všech zjištěných událostí nelze dospět k závěru, že byli žalobci cíleně pronásledováni. Svědčí o tom i fakt, že žalobci nikdy neměli problém ze země vycestovat, nebyli nijak konfrontováni orgány policie, či jakkoliv *perzekvováni*. Krajský soud uzavírá, že žalovaný se touto otázkou zabíral zcela vyčerpávajícím způsobem, a to na stranách 3-5 napadeného rozhodnutí ze dne 2. 7. 2019, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-ZA20-2018, a na stranách 4-6 napadeného rozhodnutí ze dne 2. 7. 2019, č. j. OAM-1064/ZA-ZA11-ZA20-2018. S těmito závěry se nadepsaný soud ztotožňuje.
40. Ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobci vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevznegli a ani krajský soud neshledal podmínky pro jeho udělení.
41. Další žalobní argumentace žalobců se opírala o možnost udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Během řízení před krajským soudem bylo nastíněno, že žalobkyně a) trpí psychickými problémy.
42. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
43. K otázce posuzování této problematiky nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
44. Krajský soud tak podotýká, že mu při posuzování problematiky udělování tzv. humanitárního azylu nepřísluší, aby vyhodnocoval lékařské zprávy a další materiály na ně přímo navazující a na základě závěrů z nich plynoucích posuzoval a dovozoval, zda žalobci na humanitární azyl nárok mají, či ne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017 – 44). Krajský soud pouze vyhodnocuje, zda žalovaný v předmětném řízení disponoval dostatečnými podklady, na základě nichž mohl věc adekvátně rozhodnout. Zároveň soud přezkoumává, zda se žalovaný při svých úvahách neodchýlil od mezí a hledisek stanovených zákonem, a to ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, jak také plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu: „*Humanitární azyl je výlučně institutem vnitrostátního práva, nedopadá tedy na něj, na rozdíl od azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu, čl. 46 odst. 3*

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), (nová procedurální směrnice), podle něhož „[č]lenské státy [...] zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. Ačkoli tedy při posuzování podmínek pro udělení výše uvedených forem mezinárodní ochrany musí dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu krajské soudy vycházet ze skutkového stavu ke dni svého rozhodování, pokud je to ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, u humanitárního azylu se i nadále uplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož správní soudy obecně vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017 – 37).

45. Nadepsaný soud se proto uchýlil k posouzení této otázky v mezích, které jsou mu stanoveny zákonem. Vycházel přitom z premisy, která byla konstatována v již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
46. Žalovaný se problematikou tzv. humanitárního azylu (dle § 14 zákona o azylu) a důvody, pro něž jej nešlo žalobcům udělit, zabýval na stranách 7-9 a 6-7 napadených rozhodnutí ze dne 2. 7. 2019, č. j. OAM-1064/ZA-ZA11-ZA20-2018 a č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-ZA20-2018. Krajský soud přitom znovu upozorňuje na fakt, že důvody rozhodné pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. humanitárního azylu se váží na skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu. V tomto směru však žalovaný obstál, zaobíral se rodinnou a sociální situací žalobců dostatečně, vzhledem k informacím, které mu byly poskytnuty. Žalovaný vzal přitom zejména v potaz zdravotní stav žalobkyně a) a žalobce c). Konstatoval a posuzoval vážnost jejich problémů, a to ve vztahu k možnosti získat adekvátní zdravotní péči i v zemi původu. Shledal, že problémy, které žalobci ve vztahu k možnému udělení tzv. humanitárního azylu předeštlí (psychický stav a bolest končetin a hlavy) nelze zařadit pod výjimečné situace, na které předmětné ustanovení § 14 zákona o azylu dopadá. Soud je toho názoru, že takto objasněný skutkový stav stačil správnímu orgánu dostatečně pro to, aby mohl dospět k závěru o nemožnosti jeho udělení. Své úvahy navíc opíral zejména o věrohodné výpovědi, které poskytli sami žalobci a další podklady, které mu jimi byly předloženy. Jeho závěry jsou přezkoumatelné.
47. Krajský soud pouze obiter dictum doplňuje, že pokud má žalobkyně a) za to, že míra a závažnost jejího zdravotního stavu dosahuje aktuálně takové intenzity, aby bylo „nehumánní“ jí azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu neposkytnout, či se od podání žádosti její stav rapidně zhoršil, je namístě, aby podala z tohoto důvodu novou

žádost o udělení mezinárodní ochrany.

48. Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
49. Alternativně bylo žalobci namítáno, že jim bude po návratu do vlasti hrozit vážná újma. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany žalobci namítali, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, resp. shledal jejich výpovědi jako nevěrohodné. I v tomto ohledu pak namítali zejména problémy pramenící z jejich jezidské národnosti.
50. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
51. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně vymezených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (viz výše), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální. Krajský soud má přitom za to, že již jen z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že žalovaný se dané problematice věnoval jako celku ve vztahu k individuálnímu posouzení situace žalobců. Není přitom v daném případě nutné a ani hospodárné, aby se žalovaný podrobně vyjadřoval ke každému dílčímu podkladu pro vydání rozhodnutí zvlášť, pokud zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je relevantní pro posouzení dané věci. Nelze tak dále tvrdit, že by žalobci byli postupem správního orgánu zkráceni na svých právech, kromě toho byli obeznámeni o možnosti se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Nejvýznamnějším zdrojem informací byly pro žalovaného samotné výpovědi žalobců. I pokud krajský soud odhlédne od postoje žalovaného, který určité části jejich výpovědí shledal jako účelové, nelze vyhodnotit, že by jimi popsaná situace odpovídala a bylo na ni možno nazírat jako na azylově relevantní ve smyslu zákona o azylu. To i ve světle možného udělení tzv. doplňkové ochrany (viz ustanovení § 14a zákona o azylu a násl.).
52. Krajský soud nejprve ověřil, že žalobcům nehrozí v případě návratu do vlasti žádná újma spojená s možným uložením nebo vykonáním trestu smrti. V tomto směru navíc ti ničeho neuváděli. Z informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie

ze dne 3. 7. 2018, vyplývá, že gruzínské zákony neumožňují uložit trest smrti. Dlužno dodat, že v případě žalobců ani žádná skutečnost nenásvědčuje tomu, že ti by byli stíháni orgány státu a hrozba trestu smrti tak byla opodstatněná. Lze tak uzavřít, že nesplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

53. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Úmluvy, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně vyhodnotil správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Z informací, které poskytli žalobci, nelze naznat, že by byli vystaveni takovému jednání. Pouze domnělá možnost nelidského zacházení (navíc bez odpovídajících indicií, že k ní vůbec může dojít) nemůže sama o sobě sloužit k aplikaci předmětného článku. Žalobci pouze zcela hypoteticky naznali, že jim, resp. jejich synovi, hrozí újma ze strany bývalého přítele jejich dcery. Těmto závěrům ale zcela neodpovídá jimi samotnými nastíněný azylový příběh. Žalobci potvrdili, že muž je osobně nevyhledává po tom, co mu pohrozili policií. Navíc incident s předmětnou osobou se stal několik let před jejich odjezdem z vlasti. Dlužno dodat, že i návrat jejich dcery, bývalé partnerky této osoby, do vlasti, svědčí o tom, že se situace mohla uklidnit.
54. Nebylo rovněž poukázáno na žádné jednání ani situaci, kdy by žalobci museli strpět ponižující zacházení, nelidské jednání apod. Dlužno dodat, že žalovaný se této problematice věnoval velice podrobně v žalobou napadených rozhodnutích (str. 8-11 napadeného rozhodnutí ze dne 2. 7. 2019, č. j. OAM-1064/ZA-ZA11-ZA20-2018, a str. 7-9 napadeného rozhodnutí ze dne 2. 7. 2019, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-ZA20-2018). Nadepsaný soud s těmito závěry souhlasí.
55. Krajský soud v tomto případě dále upozorňuje na to, že mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany je naprosto specifickým institutem mezinárodní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Neslouží ke zlepšení životní situace osob, jež nejsou spokojeny s dostupnou životní úrovní či sociálním zázemím v zemi, kde se narodili. Stejně tak jako žalovaný, má krajský soud za to, že nebylo poukázáno ani zjištěno žádné závažné jednání gruzínských orgánů vůči žalobcům, ani jiné jednání, vůči němuž by se ti nemohli bránit přímo v zemi původu.
56. Krajský soud uzavírá, že aktuálně žalobci nečelí žádnému potencionálnímu riziku, které by jim hrozilo ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
57. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Gruzii ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobcům za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato,

že nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

58. Souhlasit musí krajský soud i se závěrem žalovaného, že vycestování žalobců není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Žalobci nemají v České republice žádné trvalé vazby (dokonce zde ani žít neplánovali), žalovaný a ani krajský soud tak neshledali, že by jejich vycestováním mohlo jakkoliv relevantním způsobem dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky vztahujících se k rodinnému a soukromému životu.
59. Krajský soud dále konstatuje, že žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdili ani nebylo prokázáno, že by některému z jejich rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
60. Žalobcům na základě výše uvedeného nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany v zemi jejich původu za tohoto skutkového stavu neúplně či nedostatečně, nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Na základě všech nastolených skutečností se soud musí ztotožnit se závěry žalovaného, který nejen, že neshledal zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale ani ve formě tzv. doplňkové ochrany. Tyto závěry učinil krajský soud i s ohledem na to, že (jak již bylo konstatováno výše) mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž právě a jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Tyto však nebyly žalobci naplněny.
61. Krajský soud neshledal namítané formální nedostatky napadených rozhodnutí ani žádné vady správních řízení, která předcházela jejich vydání. Dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Krajský soud uzavírá, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, proto soud žaloby jako nedůvodné zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. března 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce